

Թ Ի Թ Ե Ռ Ե Ր Ո Ւ Ե Տ Ե Ի Է Ն

Պրզտիկ աղջիկ, պարի՞կն ես
 Թիթեռներու թըփայած,
 Որ իրենց շուրջ կը վազես,
 Մազերդ հովին փոխ տըւած:

Հազիւ հրպած մատերուդ,
 Կամ շըւարուն՝ մազերէդ,
 Կայծերու պէս բոցանուտ՝
 Կը խուսափին հովին հետ:

Հոտ կարմիրին ցիշդ քովն ես,
 Կապոյտներն ալ թըւան ցած,
 Ճերմակներուն կը վազես,
 Ափերդ օդին մէջ բացած:

Ու ես յոյզով կը խորհիմ
 Թէ օր մը քու, պրզտի՛կ քոյր,
 Մանուկ իզմերդ այս ուշիմ
 Պիտի խամրին կեանքէն կոյր:

Դէմքիդ վարդերն առտըւան՝
 Պիտ՝ ցըրուէ սէրն առեղծուած,
 Վիհեր աչքիդ մէջ խորնան՝
 Նոր թեւերովդ լո՛ւռ պեղուած:

Մոռցած լեզուն բընութեան,
 Այլ եւս ազանջ երբ չըտաս
 Թըւչուններուն նըրբածայն,
 Պիտ՝ այն ատեն դուն զըղջաս...:

Ո՛հ նոյն իսկ ես կը վախնամ
 Թէ խօլ բոցով մը այրիս,
 Գուցէ գիշեր մ՞ուժաքամ՝
 Անհուն լացով մարմըրիս...:

Ո՛չ, չեմ ուզեր ըլլաս ծեր-
 Դէմքիդ վըրայ լուսեղէն
 Քաշէ արցունքն իր գիծեր՝
 Կաթած սիրտիդ երկինքէն:

Թող բըլանցքէդ շըղարշէ,
 Փոխան սա նուրբ բոյրերուն,
 Հոտն ալ քոլին չըբուրէ
 Յայգատօնէ մը խընկուն:

Չըլլաս ըմպակ մը միսէ,
 Զոհը յոգնած սէրին դուն,
 Նըրթներուդ երգը չմարէ
 Նըրթունքը պիղծ մարդերուն:

Կ՛ուզեմ որ մի՛շտ քու կիւսի
 Սէրդ ըլլայ թուփ մը ծաղկած,
 Կապոյտը թող սիրտդ հոսի
 Ափէդ երկինք երկարած:

Առուակին մէջ կամի պէս
 Կաթած շողին հետ խաղաս,
 Թըւչուններուն պէս երգես,
 Թիթեռներդ հոս չի մոռնաս:

Իրեն ցամբուն մէջ անկեղտ՝
 Թիթեռն ափէդ խուսափի,
 Ու մարդն ալ քու ետեւէդ՝
 Քեզ մօտենայ՝ չըփամնի...:

Հ. ՍԱՀԱՆՔ

Ձիւտակի փիա